

Δέν έχουμε βαρώνους τῆς πολιτικῆς

τοῦ Νικ. Α.Γ. Λιναρδάτου

Κατ' ἐξαιρέση. Λέω νά ασχοληθούμε σήμερα μέ τρία μικρά θέματα. Πού έχουν ἐν τούτοις ὄχι μικρή σημασία. Θέματα προσωπικοῦ χαρακτήρα. Πού ἀγγίζουν ὡστόσο εὐαίσθητες πλευρές τῆς πολιτικῆς ζωῆς.

● **Τό πρώτο.** Παρατήθηκε ἀπό τή θέση τοῦ συμβούλου ἐπί οικονομικῶν θεμάτων τοῦ προέδρου τοῦ ΠΑΣΟΚ κ. Γιώργου Α. Παπανδρέου, Ὁ Ἡρακλῆς Πολεμαρχάκης. Καθηγητής στό τμήμα Οἰκονομικῶν τοῦ πανεπιστημίου Brown. Ἀπό τά καλύτερα στόν κόσμο. Διακεκριμένος διεθνῶς. Πολυσέλιδος ὁ κατάλογος τῶν ἐργῶν του. Τόν Μάη τοῦ 2005 ἤρθε ὡς σύμβουλος τοῦ κ. Παπανδρέου. Μέ τόν ὁποῖον γνωρίζονταν ἀπό παιδιά καί ἦταν φίλοι.

Ἰδέες του περί ἐλληνικῆς οικονομίας: «Τό ζητούμενο εἶναι σαφές: Ἡ ἀνακατανομή τῶν εὐκαιριῶν, ἡ ἰσότητα τῶν εὐκαιριῶν, ἡ διατήρηση τοῦ ρυθμοῦ ἀνάπτυξης καί τῆς αὐξησῆς τοῦ προϊόντος καί τοῦ εἰσοδήματος. Καί τό ἐργαλεῖο γιά νά ἐπιτευχθεῖ αὐτός ὁ στόχος εἶναι ἡ ἀξιοποίηση τῶν κινήτρων καί τῆς εὐελιξίας πού προσφέρει ἡ ἀγορά, χωρίς νά θυσιάσουμε τό κοινωνικό κράτος». (Συνέντευξη, «Τό Βῆμα», 17-4-2005).

Ἰδέες του περί πολιτικῆς: «Ἐγώ πιστεύω πώς ὁ ρόλος τῆς ἀντιπολίτευσης εἶναι νά ἀσκει οὐσιαστική κριτική σέ θέσεις καί ἀποφάσεις τῆς κυβέρνησης καί νά κάνει ἐναλλακτικές προτάσεις... Κάτι τό ὁποῖο ὁμως δέν ἔγινε σέ ὀρισμένα σημαντικά θέματα πού ἀνοίξαν, ὅπως, γιά παράδειγμα, τό ἀσφαλιστικό». (Συνέντευξη, «Ταχυδρόμος», 4-9-2005).

Ἀλλά τέτοιες ἰδέες δέν χωρᾶνε στό σημερινό ΠΑΣΟΚ. Πλέει πλησίστιο –μέ τή σημαία τοῦ Hugo Chavez ἀναπεπταμένη– πρὸς τή δεκαετία τοῦ 1980. Πού ἐβούλιαξε τήν ἐλληνική οἰκονομία. Καί διέφθειρε τήν ἐλληνική κοινωνία. Γιά νά μή λησμονιόμαστε. Ἐμάζεψε λοιπόν τά μπογαλάκια του καί μάς ἄφησε. Ἦταν μία κάποια ἐλπίδα. Πού ἐξέλιπε καί αὐτή. Κρίμα! Γράφει ὁ Γιώργος Λακόπουλος, σύμβουλος ἐκδόσεως τοῦ «Ἐλευθέρου Τύπου» (14-4-2008): «Στό ΠΑΣΟΚ ἔκαναν ὁ,τι μπορούσαν γιά νά τόν ἀκυρώσουν. Στό προεδρικό περιβάλλον καιροφυλακτεῖ ὁ Προκρούστης: ὁ,τι ἐξέχει ἢ χαμηλώνει ἢ κόβεται. Μέ εὐπρέπεια ὁ Πολεμαρχάκης, τούς ἀποχαιρέτησε, μέ τόν στίχο τοῦ Ἐλύτη: "Ἐγὼ φεύγω, ἐσεῖς νά δοῦμε τώρα..."».

● **Τό δεύτερο.** Τό πρόβλημα πού ἀνέκυψε μέ τίς ἐπικριτικές γιά τήν κυβέρνηση παρατηρήσεις τοῦ κυβερνητικοῦ βουλευτῆ Πέτρου Τατούλη. Ὑπόπιλος ἀντιπολιτευόμενης ἐφημερίδας: «Ὁ Π. Τατούλης ἔφερε τήν κυβέρνηση μπροστά στόν τρόπο τῆς ἀπώλειας τῆς αὐτοδυναμίας». Οἱ δικές μου παρατηρήσεις ἔχουν καί λίγο προσωπικό χαρακτήρα. Μέ τήν ἔννοια ὅτι ὡς βουλευτῆς εὐρέθηκα καί ἐγώ μπροστά στό δίλημμα. Ἀνάμεσα στήν ἀνεξαρτησία γνώμης τοῦ βουλευτῆ («Οἱ βουλευτές ἔχουν ἀπεριόριστο τό δικαίωμα τῆς γνώμης καί ψήφου κατά συνείδηση», ἀρθρο 60 τοῦ Συντάγματος). Καί τῆς νομιμοφροσύνης πρὸς τό κόμμα, ὑπό τή στέγη τοῦ ὁποῖου ἔχει ἐκλεγεί. Τελικά τό κόμμα ἢ τά κόμματα, τά ὁποῖα ὑπερψηφίζονται ἀπό τόν λαό, σχηματίζουν τήν κυβέρνηση πού «καθορίζει καί κατευθύνει τή γενική πολιτική τῆς χώρας...» (ἀρθρο 82 τοῦ Συντάγματος).

Σέ περίπτωση λοιπόν συγκρούσεως τῆς προσωπικῆς γνώμης τοῦ βουλευτῆ μέ τήν κυβερνητική πολιτική. Ποῖο σκέλος τῆς συγκρούσεως ἐπικρατεῖ; Πρόκειται γιά καθαρά ἠθικό θέμα. Ὁ βουλευτῆς εἶναι μέλος ἑνός κόμματος διότι πιστεύει πώς αὐτό ὑπηρετεῖ τό γενικό καλό. Ὁ λαός μέ τήν ψήφο του δίνει στό κόμμα τήν ἐντολή καί τή δυνατότητα νά κυβερνήσει γιά μία συγκεκριμένη περίοδο. Τέσσερα χρόνια. Κανείς δέν ἔχει τό δικαίωμα μέ πράξεις ἢ ἐνέργειές του νά ἀκυρώσει τήν ἐντολή τοῦ λαοῦ. Οὔτε ἡ ἐξαλλη ἀλαζονεία τοῦ ΣΥΡΙΖΑ. Πολλῶ μάλλον ἕνας βουλευτῆς τοῦ κυβερνητικοῦ κόμματος. Ἄν αἰσθάνεται πώς ἡ προσωπική του ἀξιοπρέπεια καί αὐτοεκτίμηση δέν του ἐπιτρέπουν νά ὑποχωρήσει μπροστά στόν κίνδυνο ἀνατροπῆς τῆς κυβερνήσεως, μία μόνη τοῦ ἀπομένει διέξοδος. Ἡ παραίτηση ἀπό τό βουλευτικό ἀξίωμα. Σέ κάθε ἄλλη περίπτωση βέβαια μπορεῖ καί πρέπει νά ἔχει ἀπόλυτη ἐλευθερία στοχασμοῦ καί ψήφου. Ὑπό αὐτήν τήν ἔννοια καί αὐτές τίς περιστάσεις ἡ συνέργεια, ἀμεση ἢ ἔμμεση, βουλευτῆ σέ ἐνδεχόμενη πώση τῆς κυβερνήσεως τοῦ κόμματός του στερεῖται παντελῶς ἠθικοῦ ἐρείσματος. Τόσο ἀπό πολιτική ὅσο καί ἀπό προσωπική θεώρηση. Γιά νά καταλήξω ὅτι προσωπικῶς ἔχω βαθιά ἐκτίμηση στόν χαρακτήρα τοῦ Πέτρου Τατούλη.

● **Τό τρίτο.** Οἱ ἀντιδράσεις ὄλων τῶν κομμάτων, πολιτικῶν παραγόντων, δημοσιογράφων, ἰδιοκτητῶν τηλεοπτικῶν μέσων. «Στίς μηνύσεις καί ἀγωγές σέ κ. Ἄλ. Τσίπρα καί Star Channel γιά δυσφήμιση τῆς ἐταιρείας σχετικά μέ τόν ΟΤΕ». Ἡ Marfin Investment Group ἔτσι τιτλοφορεῖ ὀλοσέλιδη καταχώρισή της σέ ἀθηναϊκές ἐφημερίδες. Προφανῶς κατά τούς ἀντιδρώντες: «Ὅλοι δέν εἴμαστε ἴσοι μπροστά στόν νόμο. Φρονοῦν. Πρέπει ἕνας πού αἰσθάνεται ὅτι ἀδικεῖται, ὅτι δυσφημεῖται νά κάνει αἴτηση ἐπί χαρτοσήμω στά κόμματα (Ρηγίλλης, Χαριλάου Τρικούπη, Πλατεῖα Κουμουνοῦρου, Περισσός. Οἱ διευθύνσεις τους. Πρὸς διευκόλυνση ὄσων δέν ξέρουν πού νά τήν ὑποβάλουν). Ἴκετεύω νά τοῦ χορηγηθεῖ ἄδεια νά διεκδικήσει τό δικίο του. Ὅπως ὁ καταλαβαίνει. Εἶτε ἔχει. Εἶτε δέν ἔχει. Ποινικοποίηση τῆς πολιτικῆς ζωῆς. Οἱ ἀναρθρες κραυγές. Πρὸς τρομοκράτηση; Ἄλλου ἔχουν πετύχει. Νά κλείνουν τό κέντρο τῆς Ἀθήνας. Γιά τούς νομιμόφρονες πολῖτες. Νά διακηρύσσουν καί νά προτρέπουν τούς πολῖτες σέ ἀπειθεια στούς νόμους. Νά τούς παροτρύνουν συμμετέχοντες σέ πράξεις βίας κατά τῶν συμπολιτῶν τους. Ἀντισταθεῖτε. Σέ νόμους πού ἐψήφισε ἡ Βουλή τῶν Ἑλλήνων. Δέν θά ἐπιτρέψουμε νά ἐφαρμοσθοῦν. Καί ἀπό καθηγητές ἀνωτάτων ἐκπαιδευτικῶν ἰδρυμάτων. «Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος, Ἀρθρο 4. 1. Οἱ Ἕλληνες εἶναι ἴσοι ἐνώπιον τοῦ νόμου. 2. Οἱ Ἕλληνες καί οἱ Ἑλληνίδες ἔχουν ἴσα δικαιώματα καί ὑποχρεώσεις. 7. Τίτλοι εὐγένειας ἢ διάκρισης οὔτε ἀπονέμονται οὔτε ἀναγνωρίζονται σέ Ἕλληνες πολῖτες». Φαίνεται πώς χρειάζεται ὑπόμνηση. Ἴδιως τῆς παραγράφου 7. Ὅτι δέν ἔχουμε δελφίνους καί πρίγκιπες καί βαρώνους. Οὔτε τῆς πολιτικῆς. Οὔτε τῶν μὲντια. Δέν ἀρκεῖ ἡ αὐτοαπονομή καί ἡ αὐτοαναγνώριση.